

Lidércfény (Haász Albert)

Nap-nap után ott áll a parton, s merőn a távolba néz.
Ráncos szegény, és hófehér; küzdelmes élte egy kész regény.
Megnyúlnak már az árnyak. Észre sem veszi, áll csak.
Régóta vár, s ha a Nap leszáll,
szívén a kétség lesz lassan úrrá:
megfordul, s indul tovább.

Görnyedten jár, nagy súly nyomja vállát.
Remény és kétség vívja benne harcát:
Mily furcsa hang? Lélekharang?
Háborgó lelkének visszhangja csak
kísérőtársa nap-mint-nap.

És, ha jó az éj lidérces álma visszatér:
Elborul a táj, a vihar és az ár
tombolva zúg, s a fiú veszve már.
Oh, szörnyű kép, mikorra oszlik végleg szét?

És a virradat, és a virradat ott találja a parton.
Visszatér a fény, s vele a remény: „oly messze még az alkony”.
Nem érzi Nap hevét, sem a Tél jeges kezét,
mely dermesztőt hint szét.

/szaxofon/

A víz oly csendes, hol annyi sok éven át
várta őt a parton, míg leszállt az alkony.
Álma mély, nincs gondja már.
Arca is simább talán?
Kihunyt már a fény, s ő nyugszik, szegény.